

SATHYA SAI INFORMATION

SOMMAR 2011

SANNING ✕ RÄTT HANDLANDE ✕ FRID ✕ KÄRLEK ✕ ICKE-VÅLD

Kärlekens avatar, 85 år av gudomlighet.....	3
En saga om kärlek till och tjänande av mänskligheten.....	8
Fördragsamhet ger människan beskydd, Amrita Dhara-tal.....	14
Betydelsefulla gudomliga tillkännagivanden, intervju.....	24
Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen.....	31
Ditt betraktelsesätt påverkar hur du ser på skapelsen, berättelse....	34

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift. Den utkommer fyra gånger per år

Kärlekens avatar

85 år av gudomlighet

Sai-hängivna över hela världen greps av en djup oro när de fick höra de chockerande nyheterna att Sathya Sai Baba blivit intagen på specialistsjukhuset "Sri Sathya Sai Institute of Higher Medical Sciences" i Puttaparthi den 28 mars 2011. Sathya Sai Baba låg på sjukhuset i 27 dagar, och fick där den bästa möjliga behandling av en grupp medicinska specialister. Sathya Sai Baba beslöt dock att avsluta sin jordiska tillvaro den 24 april klockan 7.40, 2011.

Människor i allmänhet och Sai-hängivna i synnerhet överväldigades av sorg när de hörde dessa nedslående nyheter. Sathya Sai Babas fysiska kropp förflyttades samma eftermiddag från sjukhuset till Hans bostad i Yajur-mandiret. Klockan 18.30 samma dag fördes kroppen i en glaskista i procession till Sai Kulwant Hall. Processionen leddes av veda- och lovsångssjungande studenter från universitetet. Kistan ställdes framför verandan i Sai Kulwant Hall som dekorerats med blommor och där en tänd lampa placerats. Med tårfulla ögon defilerade sedan sorgsna hängivna, män och kvinnor, förbi kistan i skilda köer för att ta ett sista avsked av sin älskade Sathya Sai Baba. Under tiden fortsatte lovsången i Sai Kulwant Hall, ledd av manliga och kvinnliga studenter, vilket bidrog till en allvarlig och högtidlig stämning. Eftersom ett mycket stort antal människor hade kommit till den lilla staden Puttaparthi arrangerades så att de hängivna kunde fortsätta defilera förbi glaskistan med Sathya Sai Babas kropp hela natten den 24 april 2011. Lovsången fortsatte också hela natten.

Andhra Pradeshs regering utlyste en fyra dagars sorgetid i delstaten. Dess minister N. Kiran Kumar Reddy, som flög till Puttaparthi tillsammans med guvernör E.S.L. Narasimhan, sade att begravningsceremonin för Sri Sathya Sai Baba skulle genomföras under högsta statliga hedersbetygelser, och utlyste den 27 april 2011, dagen då Sathya Sai Babas jordiska kvarlevor skulle begravas, som helgdag i Anantapur-distriktet. Ett stort antal dignitärer kom till Puttaparthi och framförde en sista hälsning till

Sathya Sai Baba, däribland Karnatakas minister B.S. Yeddyurappa, Nitin Gadkari, ledare för BJP, ett av de två största politiska partierna i Indien, Punjabs guvernör Shivraj Patil, Andhra Pradesh-ministrarna J. Geeta Reddy, Sabitha Indra Reddy, N. Raghu Veera Reddy, J.C. Diwakar Reddy, Maharashtra:s förre minister Ashok Chavan, M.K. Stalin, minister i Tamil Nadu, N. Chandrababu Naidu, ledare för Telugu Desam-partiet och K. Chiranjeevi, ledare för Praja Rajyam, ett regionalt politiskt parti i Andhra Pradesh.

Lovsång och veda-recitation fortsatte den 25 april hela dygnet, medan hundratusentals hängivna, representerande alla religioner, nationaliteter, yrken och alla samhällsskikt, män, kvinnor och barn, defilerade förbi Sathya Sai Babas kropp visande sin vördnad för Honom. Även hängivna som var gamla och bräckliga, synskadade och rullstolsbundna kom för att ta ett sista avsked av Sathya Sai Baba. Som mest var kön 3-4 kilometer, men de hängivna visade stort tålamod och uppförde sig disciplinerat och värdigt. Även den 26 april fick de hängivna möjlighet att defilera förbi och se Sathya Sai Babas kropp. Stora bildskärmar och högtalare hade uppsatts på lämpliga platser så att de hängivna som inte fick plats i Sai Kulwant Hall kunde följa händelserna där.

Ett stort antal indiska och utländska dignitärer kom på tisdagen den 26 april till Puttaparthi för att betyga Sathya Sai Baba sin vördnad, bl.a. Indiens premiärminister Manmohan Singh och ledaren för det indiska kongresspartiet, Sonia Gandhi, åtföljda av utrikesministern S.M. Krishna och ministern för information, radio och television, Ambika Soni. De åkte direkt från Sri Sathya Sai-flygplatsen till Sai Kulwant Hall där de satt vörndnadsfullt i tystnad en stund nära Sathya Sai Babas kropp medan lovsången fortsatte i Sai Kulwant Hall. Bland de andra dignitärer som kom för att betyga Sathya Sai Baba sin vördnad var Gujarat-ministern Narendra Modi, förre premiärministern H.D. Deve Gowda, Sri Lankas ekonomiminister Basil Rajapaksa samt flera andra politiska ledare och flera kända indiska musiker, sångare, skådespelare och idrottsstjärnor. Ett människohav av köande hängivna fick möjligt att se Sathya Sa Babas kropp under tisdagen fram till midnatt. Därefter flyttades glaskistan med Sathya Sai Babas kropp temporärt in i Bhajan Mandir (templet) för att Sri Sathya Sai Central Trust skulle kunna förbereda begravningsceremonin som skulle äga rum nästa dag.

På morgonen den 27 april 2011 flyttades kistan åter ut i Sai Kulwant Hall. Recitation av vediska mantras började klockan 8.00 och sedan följde lovsång. Därefter sjöng Sathya Sai Babas studenter de lovsånger Han tyckte mest om. Inte bara studenterna som sjöng utan också alla de hängivna som var närvarande i Sai Kulwant Hall berördes djupt av lovsången. Därefter följde recitation av präster representerande olika religioner: judendom, kristendom, islam, buddism och sikhernas religion. De reciterade verser från sina heliga texter för att på detta sätt hylla Sathya Sai Baba som under hela Sitt liv undervisade om och betonade alla religioners enhet.

Den indiska staten visade Sathya Sai Baba sina nationella hedersbetygelser strax innan själva begravningen ägde rum. En grupp poliser i högtidsuniform marscherade fram i långsam takt och draperade glaskistan med Sathya Sai Babas kropp med den indiska nationens trefärgade flagga. Efter en stund togs flaggan bort, och det blåstes ett sista tapto. Därefter avfyrade en halv pluton poliser tre skott i luften som en avslutande salut.

När Sathya Sai Babas studenter lyfte upp kistan med Sathya Sai Babas kropp för att bära den till platsen för Samadhi på verandan i Sai Kulwant Hall, hördes de närvarande hängivnas snyftningar mycket tydligt, och inget öga var torrt. Medan kistan bars till platsen för sista vilan (Samadhi) fortsatte alla de närvarande hängivna att tillsammans sjunga Sai Gayatri mantrat.

Efter att Sathya Sai Babas kropp placerats på verandan i Sai Kulwant Hall började prästerna recitera vediska mantras. Begravningsceremonin genomfördes i enlighet med vediska föreskrifter av Sathya Sai Babas brorson R.J. Ratnakar. Efter ceremonin sänktes kroppen med huvudet mot söder ner i en i förväg iordningställd grav på den plats på verandan där Sathya Sai Baba brukade hålla tal till Sina hängivna. Jord från heliga platser och vatten från heliga floder i Indien samt helig aska (vibhuti) spreds över kroppen. När ceremonin var avslutad offrade alla de närvarande dignitärerna och några äldre hängivna helig aska (vibhuti) vid Sathya Sai Babas begravningsplats (Samadhi). Den högtidliga och sorgfyllda ceremonin avslutades med arati-sången klockan 10.50.

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2011, s. 132-135.

En saga om kärlek till och tjänande av mänskligheten

Sathya Sai Babas hela liv har alltsedan barndomen varit som en saga om osjälviskt tjänande och villkorlös kärlek till mänskligheten. Det är svårt att finna någon annan gudomlig inkarnation (avatar), profet eller ädel själ som kunnat älska och osjälviskt tjäna så många miljoner människor under sin livstid. Miljoner människor kan intyga detta eftersom de själva erfarit Hans kärlek, välsignelse, nåd och givmildhet. Han tillämpade till fullo maximen "älska alla, tjäna alla" under hela Sitt liv. Hela den världsomfattande Sai-organisationen grundad av Honom har denna grundläggande princip som sin ledstjärna. I hela Sitt liv uppmanade Han var och en att följa denna grundregel och förädla sitt liv. Att älska och tjäna alla är den grundläggande principen som kan få människan att erfara sin gudomlighet. Hans eget liv var ett levande exempel på detta.

Alla institutionerna som upprättats av Sathya Sai Baba för att tjäna mänskligheten baseras på denna gudomliga princip. Sathya Sai Baba har grundat två allmänna sjukhus – ett beläget i Prasanthi Nilayam och ett i Whitefield (Bangalore) – samt två supermoderna specialistsjukhus - ett i Puttaparthi och ett i Bangalore (se bild ovan). Där erbjuds de allra fattigaste den bästa tänkbara behandling helt gratis. Det vittnar om Hans djupa och orubbliga kärlek till människorna. Dessutom finns ett mobilt sjukhus som erbjuder ett stort antal bybor kärleksfull medicinsk hjälp i deras hem. Medicinsk hjälp enligt Sathya Sai Babas modell har erbjudits

ett stort antal behövande människor i Indien och i utlandet av respektive Sai-organisationer genom medicinska läger och sjukhus. Detta är i sig en otrolig prestation när man betänker hur många miljoner människor som på detta vis fått hjälp.

Utbildningen vid alla Sathya Sai Babas institutioner, alltifrån grundskola till doktorsgrad, är också avgiftsfri. Sri Sathya Sai-institutet för högre utbildning (se bild ovan) som Han grundade 1981 erkändes av universitetens tillsynsmyndighet i Indien (U.G.C.) vara utbildningssystemets kronjuvel och en modell för värdebaserad utbildning. Ett team från det nationella värderings- och ackrediteringsrådet, inrättat av Indiens kommitté för beviljande av universitetsanslag, tillkände Sri Sathya Sai-institutet för högre utbildning det högsta betyget (A++) bland indiska universitet. Kommittén för bedömning av utbildningsstandarden på de indiska universiteten upplevde att "Sri Sathya Sai-institutet för högre utbildning framstår som kronjuvelen inom landets universitetsutbildningssystem, och att denna modell är värd att ta efter av de andra institutionerna för högre utbildning inom landet och i andra länder".

När Sathya Sai Baba förklarade syftet med att grunda Sri Sathya Sai

Institute of Higher education sade Han till studenterna: "Detta institut har inte inrättats bara för att ge er möjligheter att avlägga examina. Huvudsyftet är att hjälpa er alla att utveckla självkännedom och självförtroende så att ni kan lära er självuppoffring och uppnå erfarenhet av Självet." Han skapade begreppet Educare – värdebaserad utbildning för att studenterna skulle få möjlighet att utveckla sina inre dygder. Han formade dem till Sin avbild så att de liksom Han själv framstod som symboler för osjälviskhet, tjänande, uppoffring och andlighet genom sitt beteende hemma, i samhället och i arbetet. "Min rikedom består helt och hållet av Mina studenter. "Jag har satsat allt på dem", sade Han. Sathya Sai Baba satsade Sin tid och kraft på Sina studenter och formade dem till män och kvinnor med gedigen karaktär. "Vad är det för mening med att förvärva all världens kunskap om det saknas karaktär" påpekade Han.

Institutets universitet i Prasanthi Nilayam, Brindavan, Anantapur (se bild ovan) och Muddenahalli och alla de många Sri Sathya Sai-skolorna, college och institut i olika delar av världen följer de höga ideal Han fastställt och många män och kvinnor lämnar efter avslutad utbildning dessa institutioner med goda karaktärsegenskaper. Tusentals studenter som fått genomgå fri högklassig utbildning i Hans institutioner håller utan tvivel troget fast vid de ideal Han fastställt och kommer i det tysta att bidra till en transformation av samhället.

Rayalaseema, den region där Puttaparthi ligger, drabbades ofta av torka. Brist på vatten var dock inte befolkningens enda problem. Det fanns också en alltför hög koncentration av fluorid i vattnet, vilket orsakade sjukdomar och skelettmissbildningar hos dem som drack vattnet. På grund av problemets storlek hade ingen av de många regeringar som följt på varandra under 50 år av indisk självständighet kunnat utarbeta någon plan för att lösa det. Gud skyddar dem som saknar annat skydd. När Sathya Sai Baba såg dessa miljoner människors svåra situation tog Han sig an vattenprojektet för Anantapur (se bild ovan) i mars 1995 och fullbordade det på en rekordtid av 18 månader. Därmed förbättrade Han situationen för en befolkning på 9.5 miljoner.

Den dåvarande indiske premiärministern P.V. Narasimha Rao invigde den första etappen av projektet vid en stor och högtidlig ceremoni i Prasanthi Nilayam den 18 november 1995. Den indiska regeringen lovordar projektet i sin femårsplan. Man skriver här: "...Sri Sathya Sai Trust har givit ett enastående exempel på privat initiativ då den på ungefär 18 månader genomfört ett eget och oerhört omfattande vattenförsörjningsprojekt utan statlig finansiering, till en kostnad av 3 miljarder rupies. Det

har varit till stor hjälp för 731 byar och några städer i Anantapurdistriktet i Andhra Pradesh som lidit brist på vatten och vars vatten innehöll förhöjda fluorsalthalter.” Den 23 november 1999 gav den indiska regeringen ut ett frimärke som ett erkännande av Sri Sathya Sai Babas föredömliga samhällstjänande att förse den stora landsbygdsbefolkningen med hälsosamt dricksvatten.

Sathya Sai Babas påföljande vattenprojekt försåg 320 byar i Medak- och Mahaboobnagardistriktet samt 220 byar i East och West Godavaridistriktet, belägna i Andhra Pradesh, med vatten. Dessa vattenprojekt gagnade en befolkning på sammanlagt 18 miljoner människor i nästan 1500 byar. Sathya Sai Babas vattenförsörjningsprojekt (se bild ovan) i Chennai (Madras) försåg invånarna i denna storstad med vatten och uppfyllde deras länge närda behov. Detta var ytterligare ett storslaget exempel på samhällstjänande som Sathya Sai Baba genomförde för att lindra människors, särskilt de fattigas, lidande.

Sathya Sai Babas arbete för mänskligheten saknar i sanning motstycke i mänsklighetens historia, och Han kommer alltid att leva i hjärtat hos de miljoner människor som fått ta emot Hans kärlek, välsignelse och nåd i en eller annan form.

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2011, s.136-139.

Fördragsamhet ger människan beskydd

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal i Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, 26 juni 1996.

*Fördragsamhet är sanning, fördragsamhet är rättfärdighet,
fördragsamhet är vad veda-skrifterna förkunnar,
fördragsamhet är icke-våld, fördragsamhet är uppoffring,
fördragsamhet skänker lycka och gudomlig sällhet.
I själva verket är den allt i alla världarna.
« telugu-vers »*

NÄR NI UTVECKLAR VERKLIG KÄRLEK KOMMER NI INTE ATT HA NÅGRA TVIVEL

Studenter!

Fördragsamhet är den egenskap människan först och främst måste utveckla. Denna heliga egenskap kan inte förvärfvas genom att läsa böcker. Den kan inte läras ut av lärare och inte heller kan ni förvärva den av vänner. Den kan inte heller köpas på torget och det finns inget företag som kan tillhandahålla den. Den kan bara vinnas genom att i det dagliga livet följa sanningens och rättfärdighetens väg, och genom ständig tillämpning. Det finns inget annat sätt att utveckla den.

Svårigheter och sorger får er mänsklighet att framträda

Fördragsamhet ger människan skydd. Den som har detta skydd kan stå emot alla slags svårigheter, sorger och lidanden och kan gå vidare utan att hejdas av dem. Ingen kraft är större än kraften i fördragsamhet. Den

är människans viktigaste egenskap, men vår tids människor har glömt denna egenskap och förlorat sin mänsklighet eftersom de är fullständigt uppslukade av världsliga och triviala strävanden. Hur många sorger, svårigheter och lidanden ni än brottas med bör ni försöka bibehålla er fördragsamhet. Vår tids människor överväldigas dock helt av svårigheter och sorger i det dagliga livet och har förlorat denna värdefulla egenskap av fördragsamhet. Mänskligt liv är ytterst värdefullt och heligt. Det innebär en lång resa som bör genomföras genom att följa den rätta vägen. På denna helgade väg är fördragsamhet ytterst viktig. Det är bara svårigheter som hjälper er utveckla denna egenskap. Det är inte möjligt att förvärva den utan att utstå svårigheter. *Glädje är ett intervall mellan två smärtsamma upplevelser.* Endast svårigheter får er att bli medvetna om det mänskliga livets värde. I motgång visar sig er mänsklighet. Vilka strävanden ni än ägnar ert liv åt bör ni aldrig överge er mänsklighet. Det var fördragsamhet som beskyddade Pandavabröderna när de drabbades av svårigheter. Svårigheter är i själva verket steg på vägen till lycka.

Trots alla sina svårigheter bör människan inte ge upp fördragsamhet och förlåtelse. Förlåtelse bör dock tillämpas med hänsyn till tid och omständigheter. Man bör tillämpa den med urskillning. Man bör veta när den ska tillämpas och gentemot vilka. När Mohammad Ghori (muslimsk kung år 1150-1206, ö.a.) överföll Prithvi Raj (kung i norra Indien 1149-1192, ö.a.) blev han fullständigt besegrad av denne, men Prithvi Raj var en storsinnad konung, så han förlät honom och frigav honom. Senare överföll Mohammad Ghori åter Prithvi Raj och besegrade honom, fängslade honom och gjorde honom blind. Han visade inte Prithvi Raj någon tacksamhet fastän denne tidigare låtit honom dra sig tillbaka oskadd. Man bör därför tänka sig för innan man förlåter en grym människa. Att kunna förlåta är utan tvekan en ädel dygd, men förlåtelsen gör mer skada än nytta om den visas en illasinnad person. Nuförtiden saknar människan helt tacksamhetskänsla. Eftersom hon är helt genomsyrad av egoism och egennytta har hon drabbats av många svårigheter. Människan bör begränsa sin egoism och kontrollera sitt sinne.

*Man må besitta hur mycken kunskap som helst,
besegra sina motståndare i en debatt, strida modigt på slagfältet,
man må vara en kejsare som härskar över ett väldigt rike,
offra kor och guld till välgörenhet,
räkna de oräkneliga stjärnorna i skyn,
känna till namnen på jordens olika levande varelser,
behärska de åtta formerna av yoga,
man må till och med färdas till månen,
men finns det någon som kan kontrollera
sin kropp, sitt sinne och sina sinnen?
Rikta blicken inåt och uppnå det högsta stadiet, sinnesjämvikt.
« telugu-vers »*

Sakkubais exemplariska hängivenhet

Kontroll över sinnena och överlämnande till Gud är mycket viktigt för att kunna utveckla fördragsamhet. Om man inte överlämnar sig till Gud, älskar Honom och vinner Hans nåd kan man inte utveckla fördragsamhet. Fördragsamhet är sanning, fördragsamhet är rättfärdighet, fördragsamhet är i sanning Gud. Sanning är Gud, kärlek är Gud. När man öppnar sig för den gudomliga kärleken i sitt hjärta följer automatiskt sanning och fördragsamhet. Sakkubai kontemplerade över Herren Panduranga (annat namn för Krishna, ö.a.) oavbrutet varje dag, med orubblig tro. Hon betraktade Honom som sitt livs mål. Hon fick utstå mycket lidande på grund av sin svärmors och makes agerande. De gav henne många svåra uppgifter att utföra, med det enda syftet att straffa henne. I denna situation var fördragsamhet hennes största styrka. Denna egenskap gav henne frid och tålamod. Sakkubai utförde alla de svåra uppgifterna med känslan av att hon överlämnade allt till Gud. Hon utförde alla handlingar för att behaga Gud. Hon uttryckte sin vånad för Gud och bad ständigt till Honom:

O Panduranga!

*Utan något skydd och utan någonstans att ta vägen
bär jag denna livets börda endast för Din skull.*

Jag blir orolig om jag inte ser Ditt underbara leende.

O Krishna! Kom åtminstone till mig i mina drömmar.

*Förunna mig uppenbarelsen av Dig, ty jag kan inte längre uthärda att
vara åtskild från Dig.*

« telugu-sång »

*O Krishna! Sjung en vacker sång och uppfyll mitt hjärta
med Dina nektarljuva ord och Din sällhet.*

*Gör veda-skrifternas budskap till gudomlig musik och
spela den på Din förtrollande flöjt och hänför mig med Din melodi.*

Sjung, o Krishna! Sjung för mig!!

« telugu-sång »

Medan hon sjöng och bad till Krishna på detta vis började hon mala säden i de många säckar hennes svärmor givit henne att mala i den handdrivna kvarnen. Till slut var hon helt utmattad och svimmade, men hon förlorade aldrig tron på Panduranga. *Som känslorna är, så blir resultatet.* Vilka era känslor än är blir resultatet därefter. Era känslor avgör era egenskaper. Såsom handlingen är, blir resultatet. Var utan rädsla i er relation till Gud. Med sådant mod och sådan övertygelse bör ni utveckla fördragsamhet. *Gud böjer sig för Sina hängivna.* Därför bad Sakkubai till Gud:

Hur länge kan jag uthärda detta lidande, o Ranga?

Varför utsätter Du mig för sådana hårda prov?

Har Du inget medlidande med mig? Är Du missnöjd med mig?

Smälter inte Ditt hjärta när Du ser min svåra situation?

Är det inte sant att jag är Din tjänare?

Skadas inte Ditt rykte om Du utsätter mig för så mycket lidande?

« telugu-sång »

Hon bad innerligt till Herren Panduranga: "Om jag är Din sanna tjänare, varför måste jag då lida så mycket? Det måste vara något fel på mig. Jag måste ha syndat. Det är därför Du dröjer med att komma till min undsättning. Jag skulle vara tacksam om Du påpekade mitt fel så att jag kan rätta till det". I det ögonblicket manifesterade Sig Panduranga inför henne. *Hela världen genomsyras av Gud.* Brahman genomsyrar hela universum. Alla är Gud (Brahman) förkroppsligad. Alla utgör själva formerna av Gud. Det finns inget namn, ingen form som inte tillhör Gud. *Det Kosmiska Väsendet (Gud) har tusentals huvuden, ögon och fötter.* Gud kan anta tusentals former. Panduranga antog Sakkubais form och utförde alla de hushållsgöromål hon brukade utföra och sände iväg henne till Pandharpur för att göra henne lycklig.

Tro aldrig någonsin att Gud bara finns på vissa platser.

Var ni än söker efter Honom finns Han där.

« telugu-vers »

Rikta blicken mot Gud

Det är inte svårt att få en uppenbarelse av Gud om ert hjärta är rent. Det är i själva verket mycket lätt. Ni lyckas inte eftersom ni saknar renhet. Ni måste öppna era ögon för att se solens strålgång. Även om solen finns där i skyn kan ni inte se den om ni sluter era ögon. På liknande sätt måste ni rena er inre syn. Då kommer ni att uppleva Gud överallt. Människans hjärta är dock täckt av ett tjockt lager med smuts i form av onda tankar. Hennes sinne är fyllt med begär efter världsliga, materiella och förgängliga ting. Det är nödvändigt att rena ert hjärta för att kunna erfara Gud som är evig och alltid sann.

Ni kan inte se er egen spegelbild i en spegel om inte dess baksida har rätt beläggning. Hjärtat är spegeln och kärlek är beläggningen. När ni belägger spegeln, ert hjärta, med kärlek kommer ni omedelbart att få en uppenbarelse av Gud. Denna beläggning av kärlek saknas dock helt i nutidsmänniskans hjärta. I stället är det fyllt av de dåliga egenskaperna hat, avund, egoism och skrytsamhet. Gud fortsätter att låta Sin nåd oav-

brutet flöda över människorna, men de kan inte ta emot den eftersom de missförstår den. I själva verket har de fullständigt förlorat sin mänsklighet. Allt ni uppfattar i denna värld är bara en återspeglning av era egna känslor. *Gud är bortom alla egenskaper. Gud är slutmålet, obefläckad, evig, ren, upplyst, obunden och förkroppsligandet av helighet.* Aldrig någonsin förändras Han på något sätt, men ni förleds av era egna känslor. De är inte fokuserade på Gud.

När Herren Narayana skyndade till Gajendras undsättning då denne fångats av krokodilen, ställdes Hans gemål Lakshmi inför ett dilemma: skulle hon eller skulle hon inte fråga Narayana varför och vart Han gav Sig av.

*Först gick Lakshmi snabbt bakom Narayana
för att fråga Honom vart Han skulle gå.
Sedan stannade hon då det slog henne att
hennes make kanske inte skulle svara
eftersom Han hade mycket bråttom.
I förvirringen rufsades hennes flätade hår till och
hon kunde varken röra sig framåt eller bakåt.
« telugu-vers »*

Lakshmi gick först fram till Narayana för att fråga men drog sig sedan tillbaka. Trots att hon var Narayanas maka tvivlade hon på att hennes make skulle besvara hennes fråga. När uppstår tvivel? Det uppstår när det finns en brist hos en människa. Vilken var Lakshmis brist? Hon utvecklade egokänsla eftersom hon tänkte: "Varför beger Sig Narayana i väg utan att säga något till mig?" Denna egokänsla var hennes största brist. Denna egokänsla är en av människans största brister. Den leder till fördärv. Gudomlig kärlek kan bara komma till uttryck i människan när hon tyglar sitt ego. Om människan önskar bli fri från dåliga egenskaper såsom egoism, skrytsamhet och avund måste hon utveckla fördragsamhet. Fördragsamhet är sanning, fördragsamhet är rättfärdighet, fördragsamhet är yoga, fördragsamhet är i sanning Gud. Fördragsamhet är allt.

Nuförtiden kommer kärlek endast till uttryck i människans tal. Den har försvunnit från hennes hjärta. Människor bara låtsas älska, men de förstår egentligen inte vad kärlek innebär. Ni kommer inte att känna någon rädsla, ingen vrede och inget hat när ni är uppfyllda av kärlek. Ni behöver inte dra er undan till skogen och utföra botgöring, och inte heller utföra olika andliga övningar. Det räcker att ni fyller ert hjärta med ren kärlek. Kärlek är alltid ren och upphöjd. Eftersom människor är främm-
ande för kärlek börjar de tvivla till och med på Gud. När de utvecklar sann kärlek upphör alla tvivel. Gud är alltid beredd att hjälpa och tjäna Sina hengivna som helt överlämnar sig till Honom. Sådana hengivna utför inget arbete för sin egen skull. De tänker alltid på Gud, och Gud tar alltid hand om dem. Gud lär alltid människan vad som är gott och bäst för henne. Människan i sin tur bör obetingat lyda Guds bud. Detta bör vara hennes livs mål. Eftersom nutidsmänniskan glömmer detta hänger hon sig åt meningslösa sysselsättningar. Detta är inte bra.

Draupadis storsinnet

Vad innebär egentligen overseende och förlåtelse (kshama)? Asvatthama dödade Draupadis fem söner i nattens mörker när de sov djupt. De var oskuldsfulla och hade inte gjort honom något ont. Ändå dödade han dem obarmhärtigt. Till sist lyckades Arjuna gripa honom och förde honom till Draupadi. Ni kan själva utifrån denna händelse förstå hur stor förmågan till att förlåta var hos Draupadi. Hon frågade Asvatthama:

*Mina äkta män har lärt sig allt de vet
vid din faders, Dronacharyas, fötter. Du är Dronacharyas son,
var det då rätt av dig att döda mina barn?
Hur kunde du ha hjärta att döda dem fastän de var obehäpnade,
unga, lugnt sovande, fastän de inte hyste agg till dig och
inte planerade att skada dig på något sätt?
« telugu-vers»*

”Var det rätt att döda oskyldiga barn som inte befann sig på slagfältet och inte var beväpnade?” frågade hon honom.

Draupadi föll sedan ner vid Arjunas fötter och sade:

*O Partha! Det är inte rätt att döda
den som är rädd eller har tappat modet, som sover eller är berusad,
som söker skydd eller är kvinna.*

Du bör inte döda Asvatthama, eftersom han är din lärares son.

« telugu-vers»

När Draupadi yttrade dessa ord av förlåtelse blev Bhima ursinnig och sade:

*Denna Draupadi är en enfaldig kvinna,
för hon vädjar om denne uslings frigivande.
Hon känner ingen vrede mot sina söners mördare.*

Denne mördare Asvatthama är ingen brahmin.

Släpp honom inte fri utan döda honom.

*Om ni inte gör det kommer jag själv att inför era ögon
krossa hans huvud med min kraftfulla näve!*

« telugu-vers»

Draupadi sa emot Bhima med följande ord: ”Det är inte rätt att döda Asvatthama. Liksom jag är uppfylld av sorg på grund av att mina söner dödats, kommer inte också Asvatthamas moder att sörja sin sons död? Under alla omständigheter lever inte mina söner längre. Jag kan inte undgå denna sorg. Varför skulle du nu vålla Asvatthamas moder sorg genom att döda honom?” Detta är verkligt förlåtelse. Man bör inse att den man skadar kommer att lida på samma sätt som när man själv skadas. Finns det nuförtiden en enda moder i hela världen som kan visa sådan förlåtelse och sådan fördragsamhet? Detta är Draupadis storsinnet. Hon var ingen vanlig kvinna. Hon föddes ur Yajna-elden och hade fullständig kontroll över sina sinnen. Sedan urminnes tider har många sådana

ädla kvinnor fötts i detta heliga land Indien (Bharat) och givit prov på dess ursprungliga storhet och kultur. Nuförtiden är dock indierna själva oförmögna att förstå sin egen kulturs storhet. Studenter bör inse denna kulturs ursprungliga storhet och bete sig på ett värdigt sätt så att de lever upp till denna storhet.

I tider av motgångar bör ni visa fördragsamhet för att kunna leva med frid i ert sinne. Indierna har vårdat denna egenskap i sitt hjärta sedan urminnes tider. Fördragsamhet var våra forna vises (rishis) främsta egenskap. Den utgjorde deras verkliga skönhet. Några av dessa gick dock miste om sina framsteg på den andliga vägen eftersom de inte längre visade fördragsamhet. De förlorade all den kraft många års botgöring givit dem. Också många konungar förlorade sina kungariken och framstående lärda förlorade sin status på grund av att de förlorade sin fördragsamhet. Därför bör ni betrakta fördragsamhet som den egenskap som ger er fullständigt beskydd. Den är er skyddsbeklädnad. Om ni glömmer bort detta skydd som fördragsamhet ger er och söker världsliga och obeständiga glädjeämnen kommer ni att utsätta er för mycket stora svårigheter.

Vrede är en stor synd

Studenter!

Fördragsamhet är av största betydelse. Vilken situation ni än må befinna er i bör ni alltid visa tålmod och fördragsamhet. Jäkta aldrig. *Jäkt innebär slöseri, och slöseri medför bekymmer, så jäkta inte.* (eng. haste makes waste, waste makes worry. So, do not be in a hurry). Behåll alltid ert lugn och er fattning. Gör aldrig något förhastat. Behåll alltid ert lugn. Då kan ni uppnå allt. Man kan inte bli lycklig utan att känna frid och lugn. Behåll därför ert lugn, det är ert bästa skydd. Förhastat er aldrig. Detta gäller inte minst för studenter, för många av dem brusar lätt upp. För dessa är fördragsamhet ytterst viktig. De bör utveckla fördragsamhet och vara beredda på alla slags prövningar. Ni bör visa tålmod även när andra

skäller på er. Om ni i stället reagerar förhastat på andras kritik mister ni den värdefulla egenskapen fördragsamhet. Behåll ert lugn även om andra finner njutning i elakt och ogrundat förtal av er. Er fördragsamhet är lika värdefull som en diamant, medan däremot andras förtal kan liknas vid träkol. Ni bör inte byta er dyrbara diamant mot deras värdelösa träkol. Ni bör inte rubbas av att andra talar illa om er.

Människor nuförtiden förslösar sitt liv på grund av bristande tålmod. Allt emellanåt blir de rasande. Vrede är en stor synd. Det finns personer som till och med ber sina böner med vred ton när de är arga på någon. Om ni till exempel sitter och sjunger lovsång kanske någon som sitter bredvid er vållar er besvär genom att inte ger er tillräckligt utrymme att sitta på. Ni bör inte göra något annat än att stå ut med detta besvär. När ni ska avsluta lovsången sjunger ni "frid" tre gånger, men på grund av er ilska mot denna person sjunger ni "frid frid frid" med ilskan röst! Hur kan ni då uppnå frid? Ni bör betrakta denna situation som ett test av ert tålmod och vara helt fridfulla när ni sjunger "frid frid frid". Hängivna nuförtiden är dock uppfyllda av vrede också när de sjunger "frid frid frid". Vad är det för mening med att sjunga lovsånger utan hängivenhet? Om ni är verkligt hängivna bör ni kunna behålla ert tålmod i alla situationer, men ni blir arga och upprörda redan i fråga om bagateller och börjar hata andra och gråla med dem, och därmed orsakar ni oro i samhället. Detta är inte rätt. Ni bör alltid förbli fridfulla, upprätthålla frid i er familj och sprida frid i samhället. Det är er plikt. Om ni däremot saknar frid och sprider oro i samhället begår ni en svår synd. Därför bör ni utveckla denna egenskap av fördragsamhet mer och mer och betrakta den som själva er livsprincip.

(Bhagavan avslutade Sitt tal med lovsången "*Vahe Guru Vahe Guru Vahe Guru Ji Bolo...*")

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2010, s.141-148.

BETYDELSEFULLA GUDOMLIGA TILLKÄNNAGIVANDEN

Professor Jayalakshmi Gopinath är rektor för den engelska institutionen på Anantapur-campus som lyder under Sathya Sai Institute of Higher Learning. Hon berättar här om sina erfarenheter av Sathya Sai Babas gudomlighet under en intervju för Radio Sai Global Harmony. Intervjun har gjorts av dr Rajeswari Patel, lektor vid Anantapur-institutionen.

Sai Ram, professor Jayalakshmi Gopinath. Välkommen till Radio Sai Global Harmony.

Fråga: Ni är föreståndare och rektor för den engelska institutionen vid Anantapur-universitetet, som lyder under Sri Sathya Sai Institute of Higher Learning. Viktigare i detta sammanhang är dock att ni är en av Sathya Sai Babas äldsta hängivna. Kan ni berätta lite för våra lyssnare om era minnen från den tiden när ni var ung och träffade Sathya Sai Baba? Hur gammal var ni när ni kom till Sai Baba och hur gammal var Han då?

Prof. Gopinath: Tack, Rajeswari. Det var i de tidiga tonåren jag kom till Sathya Sai Baba. Jag tror det var 1947 och Sai Baba var ungefär 21 år.

Fråga: Ert möte med Gud, hade ni känt på er att det skulle ske eller skedde det oväntat? Vad förde er till Sathya Sai Baba?

Prof. Gopinath: Nja, jag kan inte bara kalla det en ren tillfällighet. Det måste ha varit Guds plan. Innan min far pensionerades bosatte han sig i Bangalore (Bengaluru). Jag studerade ännu då och bodde hemma hos mina föräldrar. Min far brukade ta en promenad varje dag. En dag mötte han en person som berättade om Sathya Sai Baba och att Han gästade Smt. Sakammas, kaffemagnatens, hem. Min far blev genast intresserad och bad om adressen, eftersom han önskade träffa Honom. Sedan begav far, mor och jag oss dit för att få Sathya Sai Babas darshan för första gången.

Fråga: Ni måste ha besökt Prasanthi Nilayam åtskilliga gånger på femtio- och sextiotalet. Hur var det att vara i Puttaparthi på den tiden?

Prof. Gopinath: Vi kom dit under det gamla templets tid. Detta tempel var mycket litet, byggt av grova stenar, och Sathya Sai Babas boning var föga avundsvärd. Omgivningen bestod helt och hållet av vildmark. I det gamla templet fanns det inga fasta rutiner. Varje dag var ny och oförutsägbar. På den tiden sjöng vi inte suprabhatam på morgonen. Vi var bara en handfull hängivna, en mycket liten grupp.

Omkring klockan fem på morgonen brukade vi alla stiga upp, och Baba brukade komma ut ur sitt rum. Någon form av speciell darshan förekom inte utan Sai Baba brukade gå runt bland oss hela dagen.

Vi brukade bara stå helt hänfödda och titta på Honom. Han brukade också leka med oss, och under lovsången brukade Han sjunga med oss. Många

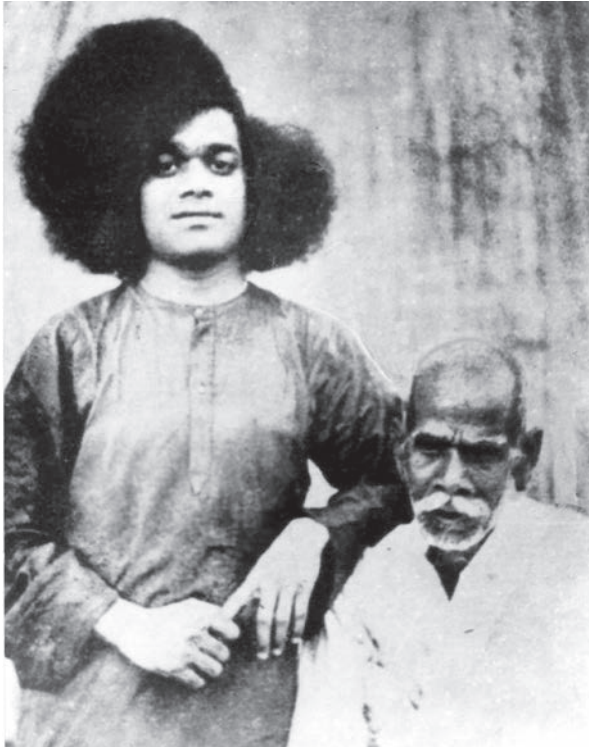
gångerna sjöng Bhagavan med mig. Altaret stod på en upphöjning, och vem som helst av de hängivna kunde gå dit och göra i ordning det. På det gamla templets tid förekom bara personlig kontakt mellan Gud och hans hängivna. Det var ett tillstånd av total förtrollning och hänryckning.

Vid ett tillfälle behövde min mor åka till Delhi eftersom min näst äldsta syster snart skulle föda barn. Min far och jag stannade hemma. Far, som var fullständigt hängiven Sathya Sai Baba, sade: "Låt oss åka till Puttaparthi." Jag blev överlycklig och vi gav oss genast iväg. När vi kom fram stod Baba som vanligt i pelargången. Han tog med oss in, och precis framför altaret stannade Han, så far och jag stannade förstås också. Baba såg på mig och sade: "Sjung." Nu är jag av naturen nervös om jag ska sjunga inför publik, men Baba uppmuntrade mig och sade åter igen "sjung". Jag visste att Han tyckte om vissa sånger jag kunde sjunga, så jag började sjunga en av dessa. När jag sjöng såg jag något som förbluffade mig! Det fanns många andra personer där och alla häpnade när girlangerna runt fotografierna av Shirdi Sai Baba och Sathya Sai Baba började svänga fram och tillbaka. Fotografierna visade Baba i naturlig storlek och var prydda med långa girlanger som nådde ända ner till fötterna. Först började Shirdi Sai Babas girlang svänga långsamt i takt med musiken, så svängde den fortare och fortare, faktiskt så våldsamt att själva girlangen till slut brast och alla blommorna föll ner på golvet. Medan jag sjöng stod mitt hår på ända. Baba såg mycket menande på mig. Så sade Han: "Sjung en annan sång." Jag sjöng en sång av Mira Bai. Då började girlangen runt Sathya Sai Babas foto svänga. Svängandet blev allt snabbare, och till sist brast också den och alla blommorna föll till golvet. Baba såg åter mycket menande på mig. Jag ville sluta, men Baba bad mig fortsätta sjunga, så jag sjöng en tredje sång. Denna gång gled girlangen runt silverstatyn av Shirdi Baba långsamt av.

Fråga: *Denna gång gick girlangen inte sönder?*

Prof. Gopinath: Nej, den här gången gled den bara helt enkelt av. Jag

kände intuitivt att Baba var mycket lycklig, och själv kände jag mig som i sjunde himlen.

Jag har sett Sathya Sai Babas farfar Sri Kondama Raju (se bild ovan) som brukade komma då och då till det gamla templet eftersom det nya ännu inte fanns. Han var ungefär etthundrafem år vid den tiden. Han var mycket lång och mager. Han var en stark personlighet till och med vid denna framskridna ålder. Han brukade komma stödjande på en käpp, och någon brukade hjälpa honom och ställa fram en stol åt honom på den yttre gården, där altaret fanns. Han satt där och väntade på sin gudomlige sonson. Svami brukade snabbt komma ut ur sitt rum och skynda sig fram till sin farfar. Sri Kondama Raju brukade resa sig, gå fram till Baba, krama hans händer och bokstavligen omfamna honom med glädje. Det var en underbar syn. Det fanns definitivt ett gudomligt band mellan dem.

På den tiden anordnade vi under dasarahögtiden och firandet av Svamis födelsedag en procession med Svami i en blomsterprydd bärstol. En gång när denna procession hade återvänt till det gamla templet och bärstolen ställts ner på marken klev Baba ur den och skakade Sin dräkt. Jag bevittnade själv följande: Från Sai Babas dräkt bara välldes det ut vibhuti (helig aska), mängder med vibhuti i form av flagor som spreds en bit bort från Honom så att hängivna började samla upp den. På Hans panna kunde jag se tjocka lager av vibhuti bildas och falla ner i stora flagor. Ibland kunde Sai Baba plocka av kronbladen på blommorna som hängivna offrade till Honom och kasta dem till folk som samlats runt Honom. Medan bladen befann sig i luften brukade de förvandlas till medaljonger. Alla blev mycket hänfödda. Min mor fick en sådan medaljong, och den visade sig ha stor betydelse.

Många hängivna kände att det gamla templet, byggt av grova naturstenar, inte räckte till. Babas rum var så litet, och det fanns ingen förbindelse mellan hans vardagsrum och hans badrum. Baba kunde aldrig vara ostörd. Även när han gick till badrummet stod de hängivna och tittade på honom. Därför önskade man bygga ett stort, rymligt tempel åt Sai Baba. Det var därför projektet att bygga det nya templet startades.

Detta projekt påbörjades med stor entusiasm. Några personer var dock emot det. De sa att templet inte skulle komma att bli mer än några decimeter högt. Så arroganta var de. Då gjorde Svami ett betydelsefullt tillkännagivande. När Han stod där blev Han plötsligt mycket allvarlig. Ibland kunde Baba vara som en lekkamrat, för att i nästa ögonblick vara upphöjd, vördnadsbjudande och fullständigt förkroppsliggande av gudomlighet! Det fanns något outgrundligt i Hans blick. Så sade Han: "Låt folk säga vad de vill. De vet ingenting. Jag behöver bara klappa Mina händer för att hela templet ska byggas. Allt finns i dessa händer." Detta tillkännagivande gjorde Han med så hög röst att vi alla hörde vad Han sade. Den var så kraftfull att den fick allas hår att resa sig på ända. Tänk er bara: Han behöver oss inte alls. Vi tror vi utför Hans arbete. I själva verket låter Han oss vara Hans instrument för att ge oss en känsla av tillfredsställelse.

När Han sagt detta upprepade Han: "Jag har allting. Allt ligger i Mina händer." Han tycktes vara bortom allt och alla som stod där. Han gick långsamt bort mot Sitt rum. Detta gjorde ett oerhört intryck på mig.

Fråga: Vid ett tillfälle delgav ni studenterna ett annat betydelsefullt tillkännagivande som Sathya Sai Baba gjorde i en intervju med Howard Murphet, vid vilken ni fungerade som tolk. Minns ni det?

Prof. Gopinath: Det var då det märkliga skedde att det lilla intervju-rummet inte längre begränsades av sina väggar utan blev lika vidsträckt som själva rymden, på grund av några uttalanden Svami gjorde. Howard Murphet ställde frågan: "Svami, Du inkarnerade som Shirdi Baba, och Du inkarnerade som samma gudomlighet åtta år senare. Svami, var fanns Du under den korta mellanliggande tidsperioden av åtta år?" Svami svarade: "Jag genomsyrade hela universum ner till varenda atom. Det finns inget sådant som en enda plats för Mig. Jag är hela universum." Detta yttrade Han med ett sådant allvar att jag kom helt av mig vid översättandet av Hans svar. Detta är något av det mest betydelsefulla jag upplevt.

Fråga: Avslöjade Han vid något tillfälle för er att Han är inkarnationen av Shirdi Sai Baba?

Prof. Gopinath: Inte för mig personligen, men någon gång under 1954 gjorde Baba i det nya templet detta viktiga tillkännagivande inför en stor grupp av hängivna. På den tiden brukade Han inte hålla offentliga tal. Vanligen samlade Han en liten krets av hängivna för att tala till dem och ge dem några "värdefulla pärlor" av andliga sanningar.

Det fanns en äldre kvinnlig brahmin som hade en djup tro på Baba. Man kunde märka den öppna kärlek hon visade Baba. Hon var en mycket rättrogen brahmin. Hon hette Janakamma. Hon brukade mycket strikt följa de religiösa föreskrifterna för Ekadasi-dagen och drack inte ens en liten klunk vatten på hela dagen. En gång när hon firade Ekadasi frågade

Baba henne: "Vad gör du på kvällen på Ekadasi?" Hon svarade att då brukade hon gå till templet och lyssna till Puranaskrifterna. Baba sade till henne: "Så på Ekadasi lyssnar du till Puranas. Jag ska berätta en Purana för dig i dag." Ni frågade mig om jag hört Honom tillkännage att Han var Shirdi Baba. Ja, den dagen talade Han till en stor folksamling. Ett bord ställdes fram, en mikrofon placerades framför Honom och Han sade med stor kraft medan Han slog i bordet: "Jag är Veda-skrifterna. Jag är de heliga skrifterna. Jag är Gud! Ta vara på denna möjlighet som erbjuds er. Inse vad som sagts här. Ägna er inte åt småaktig kritik. Försumma inte denna unika möjlighet till frälsning." Han sade detta med en så kraftig och myndig röst att den genljöd i hela templet. Detta gjorde ett mycket starkt intryck på alla. Naturligtvis vet vi att Han är Gud, men Baba hade dittills inte sagt det offentligt. Denna gång slog Han i bordet och sade: "Jag är Gud!" Jag kan inte glömma det.

Det var första gången jag hörde detta från Sai Baba. Han sade detta offentligt inför en stor samling människor, och medan Han slog i bordet. Vem kan säga så? Om ni och jag inför publik skulle stå och säga: "Jag är de heliga skrifterna. Jag är Veda-skrifterna", skulle man kasta sten på oss. Den dagen var vi alla förstummade. Allt vi kunde göra var att titta på Honom, överväldigade av "Den strålande Gudomlighet" som stod där framför oss.

Intervjuaren: *Berättelserna om Sathya Sai Baba är otaliga, och de har oändligt många dimensioner. Man har knappast möjlighet att ta del av hela denna mångfald. Vi måste sluta nu, men en sista fråga: Vilket är ert budskap till nya Sai-hängivna?*

Prof. Gopinath: Tro, låt er tro vara orubblig. Följ inte sinnets nycker. Det mänskliga sinnet är mycket begränsat. Avbryt sinnets onödiga tankegångar. Tro och acceptera att Sai Baba är Gud. Ni kommer då att ständigt uppleva sällhet och märka hur er karaktär utvecklas alltmer. Inget ont kommer någonsin att påverka er. Ni kan lätt ta er över till den gudomliga sällhetens strand.

Ur: *Sanathana Sarathi*, januari 2011, s. 13-17.

Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen

Danmark

Den danska Sathya Sai-organisationen inbjöd allmänheten att få delta i firandet av Sai Babas 85:e födelsedag den 23 november 2010 i Unitarernas kyrka i Köpenhamn. Över 100 personer kom och deltog i födelsedagsfirandet. Programmet startade med två timmars lovsång och en video-presentation av Sathya Sai Baba, som bl.a. visar när Han ger Darshan, när Han delar ut mat till de fattiga och hängivna som får uppleva Hans gudomliga kärlek under Darshan. Man hade också anordnat en utställning och bokförsäljning för att inspirera och informera deltagarna om Sathya Sai Babas undervisningssystem (Educare), ideellt arbete, studiecirklar och ljusmeditation. Inbjudna talare berättade om sina personliga upplevelser med Sai Baba. Födelsedagsfirandet avslutades med att tre Sai-hängivna spelade musik från Chile.

Ur: *Sanathana Sarathi*, februari 2011.

Tyskland

Ett Sathya Sai ledarskapsträningsprogram (SSLTP) organiserades för Sai-ungdomar i norra Europa för att förmedla praktisk kunskap om andligt ledarskap. Tre erfarna lärare från Europeiska Sathya Sai undervisningsinstitutet (ESSE) och 27 Sai-ungdomar från 11 länder deltog i det första SSLTP-seminariet. Seminariet hölls den 8 – 10 oktober 2010 i ett vackert gammalt slott på ett berg i den pittoreska staden Heppenheim. Ivan Bavecevic, ungdomskoordinator för zon 6 och initiativtagare till SSLTP i södra Europa ledde seminariet. Det framhölls att genom att föra in Gud i alla aspekter av livet, kunde man lätt uppleva Gud i allt, överallt och därmed leva ett meningsfullt liv.

Ett andra SSLTP-seminarium hölls den 26 dec 2010 - 1 januari 2011 i "Stilles Haus" i centrala Tyskland. Diskussioner hölls om olika praktiska aspekter av ledarskap. Man hade dynamiska gruppövningar och gjorde en planering för kommande Sai ungdomsaktiviteter under 2011. Firandet av nyårsafton blev en kväll för reflektion för Sai-ungdomarna. Fem frivilliga hängivna lagade kärleksfullt maten och hjälpte även deltagarna på olika andra sätt. Efter knappt en vecka åkte deltagarna hem uppfyllda av stor entusiasm och med många nya perspektiv.

Zambia

Sathya Sai-skolan i Ndola, Zambia firade sitt 21 års jubileum den 19 och 20 april 2011. Den ansvarige för skolundervisningen i Copperbelts-provinsen var hedersgäst den 19 april. Dessutom deltog flera erfarna pedagoger från undervisningsministeriet i firandet. Under sitt tal sa den undervisningsansvarige att undervisningsministeriet med stort intresse hade uppmärksammat skolans enastående resultat: under de senaste 20 åren har 100 % av eleverna klarat sina examina och dussintals utmärkelser utdelats i årskurserna 7, 9, och 12. Han betonade också de goda relationerna mellan undervisningsministeriet, samhället och skolan.

Hedersgästtalare George Kunda, justitieminister, framhöll i sitt tal hur skolan visat enastående resultat och skapat elever med hög akademisk och moralisk standard som kommer att bli framtida ledare i landet. Han nämnde att regeringen stöttar skolans höga ideal, som utgör ett positivt bidrag till uppbyggandet av fosterlandet Zambia. Han nämnde också att Sathya Sai skolan i Ndola har ryktet om sig att vara en "mirakel skola" både lokalt och internationellt genom att den uppnår det ouppnåeliga och stärker och höjer eleverna karaktär och själsstyrka. Han lyfte också fram de fem mänskliga värdena (sanning, rätt handlande, frid, kärlek och icke-våld) som är skolans grundval.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2011.

Ditt betraktelsesätt påverkar hur du ser skapelsen.

Natten före marschen över till Sri Lanka vilade Rama och Lakshmana tillsammans med sin armé av apor på stranden. Medan Ramas huvud vilade i Lakshmanas knä, tittade Han på himlen och såg månen som lyste med ett praktfullt sken eftersom det var fullmåne. Med blicken riktad mot månen frågade Han Sugriva: "Sugriva! Ser du några svarta fläckar på månen? Vad är det för något?" Sugriva svarade: "Rama jag vet inte vad det är". Då ställde Rama samma fråga till Jambavanta. Jambavanta som var mycket kunnig svarade: "Det finns berg och djupa hål på månen. De svarta fläckarna är deras skuggor." Rama bad också Lakshmana att ge ett bra svar på Hans fråga. Lakshmana svarade: "Broder! För mig ser dessa fläckar ut som ett rådjur." På detta vis ställde Rama samma fråga till flera av dem som var närvarande. Alla de tillfrågade gav olika svar beroende på sin uppfattning.

Till slut frågade Rama Hanuman, som masserade Hans fötter: "Hanuman! Vad ser du i månen?" Genast svarade Hanuman: "Rama! Du ligger på rygg och tittar på månen. Jag ser spegelbilden av Ditt ansikte i månen. Jag ser ingenting annat utom det."

För Hanuman genomströmmades hela skapelsen av Rama. Ditt betraktelsesätt (drishti=syn) påverkar hur du ser skapelsen (srishti). Denna berättelse visar att vad vi än ser så är det en återspeglning av vårt eget sinne.

Ur: *Sanathana Sarathi*, januari 2011.

Sathya Sai Babas Maha Samadhi-monument invigdes på gurupurnimadagen den 15 juli 2011. Monumentet finns på den plats där Sathya Sai brukade hålla tal och där Babas fysiska kropp är begravd.

*Atman är den osynliga grunden,
hela den objektiva världens innersta väsen.
Den är verkligheten bakom det uppenbarade, allomfattande och
inneboende i alla varelser. Atman är av naturen obunden,
den är oförstörbar och dör inte.
Den är vittnet, opåverkad av alla förändringar i tid och rum,
den inneboende anden i kroppen,
drivkraften bakom dess impulser och avsikter.
Atman är den egna innersta verkligheten,
den egna gudomligheten, det verkliga självet - själen.*

- Sathya Sai Baba

Ur: *Spirit and the Mind* S. Sandweiss s.120.

Svami är med er

Kom alltid ihåg tre saker:

*Fortsätt att tjäna era medmänniskor
var ni än befinner er.*

Utnyttja varje möjlighet till att hjälpa andra.

*Försumma aldrig ett tillfälle att
använda era färdigheter och er kraft och energi
till att lindra sorg, smärta och svårigheter.*

*För det andra: Hoppa inte över, försumma inte och
skjut inte upp era egna andliga övningar –
såsom andliga studier, upprepande av Guds namn,
meditation, lovsång, sjungandet av lovsång i samhället
där ni bor (nama sankirtan) och
andra liknande andliga övningar.*

*Framför allt, ha tillit till att
Svami är med er hela tiden och överallt.*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, maj 2011, baksidan.

